

Sud je zaključio da tužilaštvo nije bilo spremno da detaljno istraži odgovornost policije u ovom incidentu. Takođe, Sud je istakao da nedostatak transparentnosti u ovoj i sličnim situacijama neće obezbediti poverenje građana i pokazati rešenost države da poštuje vladavinu prava.

1.4. Eutanazija.

U toku 2014. godine, mediji u Srbiji pisali su o mogućnosti uvođenja eutanazije koja je trebalo da se nađe na javnoj raspravi povodom podnošenja prednacrtu Građanskog zakonika. Prema prednacrtu zakonika, u opštem delu, u članu 87 uvodi se kao novi institut pravo na eutanaziju. Tekst člana 87 glasi: „Pravo na eutanaziju, kao pravo fizičkog lica na saglasni i dobrovoljni prevremeni prekid života, može se steći ako se ispune propisani humani, socijalni i medicinski uslovi. Bliži uslovi i postupak za ostvarivanje prava na eutanaziju propisuju se posebnim zakonom. Zloupotreba prava na eutanaziju, radi pribavljanja neosnovane materijalne ili druge koristi, predstavlja osnov za krivičnu odgovornost.“ Krajem oktobra 2014. ministar zdravlja Vlade RS, Zlatibor Lončar, izjavio je da je lično protiv uvođenja eutanazije, ali da podržava otvaranje javne debate o tom pitanju.

Do sada su tri države članice EU legalizovale eutanaziju. Evropski sud za ljudska prava u svojoj praksi u predmetima vezanim za eutanaziju i asistirano samoubistvo još uvek nije zauzeo jasan stav. U pitanju su Holandija, Belgija i Luksemburg. Jedan broj evropskih država dozvoljava određen vid pomoći u cilju okončanja života, dok sa druge strane ne mali broj evropskih država, uključujući i neke države članice EU, inkriminišu eutanaziju kao krivično delo.

2. Zabrana zlostavljanja i položaj lica lišenih slobode.

2.1. Opšte.

Zabrana mučenja i nečovečnog ili ponižavajućeg postupanja ili kažnjavanja (zlostavljanje) sastavni je deo svih relevantnih međunarodnih instrumenata: Univerzalne deklaracije o ljudskim pravima, EKLP, PGP, kao i Konvencije UN protiv mučenja i drugih svirepih, nečovečnih ili ponižavajućih kazni ili postupaka (Konvencija UN protiv mučenja) i Evropske konvencije o sprečavanju mučenja i nečovečnih ili ponižavajućih kazni ili postupaka (Evropska konvencija o sprečavanju mučenja).

Zabrana mučenja deo je i opšteg međunarodnog običajnog prava to jest predstavlja *ius cogens*, što implicira da je svako odstupanje od ove norme isključeno.

Zabranom zlostavljanja se apsolutno štiti fizički i mentalni integritet pojedinca, što znači da ne postoji vredniji to jest legitimniji interes koji bi opravdao odstupanje od ove zabrane u bilo kojoj situaciji (ratno stanje, pretnja ratom, unutrašnja politička nestabilnost ili bilo koje drugo vanredno stanje). Praksa Evropskog suda ističe da zabrana zlostavljanja „predstavlja jednu od fundamentalnih vrednosti demokratskog društva“. Takođe, iz zabrane zlostavljanja proističe niz različitih (pozitivnih i negativnih) obaveza države.

Prva od njih je svakako (negativna) obaveza države da se uzdrži od svih radnji i postupaka koji bi bili suprotni zabrani zlostavljanja i koji bi mogli biti preduzeti prema licima koji se nalaze pod njenom jurisdikcijom. Konvencija UN protiv mučenja predviđa i obavezu preventivnog delovanja države potpisnice koje se ogleda u obuci o zabrani zlostavljanja civilnog ili vojnog osoblja zaduženog za primenu zakona, medicinskog osoblja, javnih službenika i drugih lica koja su na bilo koji način uključena u čuvanje, ispitivanje ili tretman bilo kog uhapšenog lica, lica u pritvoru ili lica u zatvoru.